निजघान रणे राम एकस्तान् सर्वराक्षसान् ।
तेषामनुबलं चैव सहस्राणि चतुर्दश ॥ ४६ ॥
ततो ज्ञातिबधं श्रुत्वा रक्षस्त्रैलोक्यविश्रुतं ।
नामतो रावणो नाम कामरूपी महाबलः ॥ ४७ ॥
राक्षसाधिपतिः शूरो रावणः क्रोधमूर्छितः ।
सहायं वरयामास मारीचं नाम राक्षसं ॥ ४८ ॥
वार्यमाणोऽपि बहुशो मारीचेन स रावणः ।
न विरोधो बलवता क्षमो रावण तेन ते ॥ ४९ ॥
अनादृत्य तु तद्वाक्यं रावणः कालचोदितः ।
जगाम सहमारीचो रामाश्रमपदं तदा ॥ ५० ॥
तेन मायाविना दूरमपवाह्य नृपात्मजौ ।
जहार भार्यां रामस्य गृध्रं हत्वा जटायुषं ॥ ५१ ॥
गृध्रं च निहतं दृष्ट्वा हृतां भार्यां च मैथिलीं ।
राघवो शोकसंतप्तो विललापाकुलेन्द्रियः ॥ ५२ ॥
ततस्तेनैव शोकेन गृध्रं दग्ध्वा जटायुषं ।
मार्गमाणो वने सीतां राक्षसं संददर्श ह ॥ ५३ ॥
कबन्धं नाम रूपेण विकृतं घोरदर्शनं ।
तं हत्वा काष्ठैरदहत् सोऽभूद्दिव्यवपूस्तदा ॥ ५४ ॥
स चास्य कथयामास शबरीं श्रमणां तदा ।
शबरीं धर्मनिपुणामभिगच्छेति राघव ॥ ५५ ॥

Digitized by Google